

Roc Casagran

L'AMOR FORA
DE MAPA

SEMBRA
LLIBRES

TAULA

CAPÍTOL 1

Pàgina 11

CAPÍTOL 2

Pàgina 41

CAPÍTOL 3

Pàgina 71

CAPÍTOL 4

Pàgina 95

CAPÍTOL 5

Pàgina 125

CAPÍTOL 6

Pàgina 153

CAPÍTOL 7

Pàgina 183

Els vàters són les torres d'ivori d'avui dia. Els poetes ja no ens podem permetre el luxe d'una reclusió infinita perquè ens hem de guanyar el pa d'alguna manera, un sou per tirar endavant, per pagar el lloguer o la hipoteca, els vicis, el cotxe, el mòbil d'última generació. Aquells iogurts que tant ens agraden.

Temes de supervivència al marge, el fet és que tampoc podem tancar-nos en cap torre d'ivori perquè no n'hi ha, de torres d'aquestes. Almenys jo no n'he vist mai cap. Però així i tot, de vegades sí que necessitem un temps d'intimitat, de reflexió. Podríem trobar el misticisme a les esglésies però ja ni déu no creu en déu, i ens conformem amb una estona entre quatre parets, sols, fit a fit amb les nostres vergonyes, amb la merdeta que se'ns acumula sota les ungles. Després ja en sortim, ja, del lavabo, perquè sense el món no hi ha poemes, i ens agrada pensar que sense poemes no hi ha món, encara que sabem que això és una fal·làcia de les grosses, perquè en absència de poesia l'engranatge del sistema continua rutllant la mar de bé. Qui sap si millor i tot. Potser la nostra tasca és dir que grinyola, a tot estirar. I que ningú no ens escolti. I, a continuació, poder retornar al bany amb la consciència tranquil·la: jo ja ho he dit, que tot és un cagarro.

Els poetes som egòlatres grandiloqüents. I diem paraules malsonants perquè no ens titllin de lletraferits. Els poetes, però, voldríem ser estrelles del rock.

CAPÍTOL 1

Vés-t'ho traient tot.
Una prostituta a un client

Lavabos d'hotels de tres estrelles. Són un dels capricis que petitburgesos com nosaltres ens podem permetre de tant en tant, sobretot si trobem alguna oferta per internet. I encara més, reblar el clau és dutxar-s'hi i no preocupar-se per l'aigua que gastes. Un plaer dels bons.

Aquell vespre d'octubre, en aquell hotelet d'Alacant, vaig batre tots els rècords de permanència. Vaig deixar que l'aigua calenta, gairebé bullent, s'ho endugués tot, que m'enrogís la pell, que em rellisqués des de la closca i anés repassant cada un dels plecs del meu cos. Com la carícia consoladora d'uns pares que m'imaginaven feliç, amb tu, Clàudia, fent voltes pel sud del País Valencià, pel sud del sud, gaudint de l'amor i dels anys primaverals.

Però tu ja no hi eres. Ni tampoc m'acaronaven els pares. Érem, únicament, la dutxa i jo. I una absència que era un abisme.

Haviem discutit com persones assenyades, amb un parell de cerveses en una terrasseta de l'Esplanada d'Alacant, amb el mar i les palmeres de testimonis, valorant-ho tot amb precisió científica, com si la vida fos racional, com si les relacions entre persones fossin racionals, com si de qualsevol cosa se'n pogués fer una regla de tres i obtenir-ne un resultat inqüestionable. Haviem sospesat pros i contres, havíem tingut un moment de fluïdesa recordant els nostres inicis, ens havíem exaltat amb algun comentari fora de lloc que havies dit tu, o jo, ara ja no ho sé del cert, perquè al capdavall no té més importància, a hores d'ara, i havíem pres una decisió.

Havies pres una decisió i jo l'havia acatat perquè sí, perquè jo sóc —o era— d'aquesta manera, perquè allò semblava ser el millor que podíem fer, estava prou clar. Ho tenies ben clar. Tu.

*

Clàudia, recordo clarament el dia en què ens vam conèixer. Va ser per casualitat i gràcies a una mort. Tu enterraves l'àvia i jo havia anat al tanatori a buscar-te, Eldar, perquè havíem quedat per dinar amb els vells companys de l'institut, una d'aquelles tradicions que sempre m'han incomodat però a què mai no sé com dir que no, perquè m'agrada que em vegin com una persona normal, sociable, que té coses per explicar i, sobretot, que s'alegra de saber com els va la vida a aquells adolescents amb qui va compartir aula i grans d'acne durant quatre anys.

A fora, tu, Clàudia, abraçaves la teva germana, mentre esperàveu altres familiars per anar cap al cementiri. Totes dues estàveu plorant i teníeu els ulls molt vermells. No parlàveu, només de vegades miràveu un punt indeterminat, cap a l'horitzó, i és probable que penséssiu en l'àvia. Jo us observava des de la distància: duïes posades unes faldilles amb motius florals que em van semblar tota una declaració de principis, una manera com una altra de dir que la vida continua, que el dol és una rèmora del passat, que cal mirar endavant. Ho vaig trobar entranyable.

Tu, Eldar, vas sortir amb aquell caminar desmanegat que sempre has tingut i vas venir fins on era jo. Vam fer-nos una abraçada masculina —unes tustades a l'esquena, sense que tronc i tronc entrin en contacte—, i et vas encendre una cigarreta que vas voler-te fumar allà mateix.

I aleshores va ser quan tu, Clàudia, et vas aproximar per felicitar l'Eldar per la interpretació que havia fet al piano de l'«Ave Maria» de Schubert, que a l'àvia li hauria agradat molt de sentir, que havia sonat molt bé, que moltes gràcies. L'Eldar va mirar a

terra i jo vaig procurar salvar-lo d'aquell mutisme tímid amb la idea de treure ferro a la situació.

—Fa dos mesos que treballa al tanatori i ja se li ha mort la llengua, al pobre. Per algun lloc havia de començar.

Tu, Clàudia, vas estrafer un somriure de circumstàncies, no estaves per conyetes, i tu, Eldar, vas mussitar un «gràcies», que era el permís que calia a la Clàudia per poder-se retirar i tornar a consolar la seva germaneta.

*

Tres dies després ja no calia consolar ningú i vam tornar a coincidir al carrer de davant del tanatori. Jo esperava altre cop l'Eldar, i tu, Clàudia, vas aparèixer de dins del cotxe de la teva tia. Em vas reconèixer de seguida, i sense deixar de caminar em vas dir:

—Cada dia per aquí, tu. Véns a prendre't mides o què?

—Vinc a sentir-me viu... Qüestió de contrastos.

Vas ficar-te a l'edifici seguint els passos de la tia Concepció. Et vaig repassar fins que vas desaparèixer, o fins que tu, Eldar, amic meu de l'ànima, salvador quan ningú no em salvava, em vas estroncar l'observació.

—Uns bons turmells, té aquesta tia, eh.

Ai, Eldar, sempre has tingut una obsessió estranya pels turmells femenins! Dius que t'expliquen com serà la noia d'aquí a uns anys, que no hi ha res com uns turmells finets per a augurar un bon futur.

Tenies un futur deliciós, Clàudia. I jo encara no sabia que el voldria compartir amb tu.

*

El futur va ser una tercera trobada, que, com si fos un conte per a la quitxalla, va ser la definitiva. No va tenir lloc al tanatori, com les

altres dues, sinó directament al cementiri. Havíem organitzat un recital poètic al voltant del tema de la mort. Érem cinc poetes irreverents, joves, inèdits, versant sobre la mort amb la distància que et permet la joventut. La pròpia mort, a priori, no ens rondava, i això ens permetia un distanciament desenfadat. Ens sentíem valents i trencadors però només érem tristes còpies d'altres poetes i rapsodes a qui admiràvem.

El públic, una vintena escassa de persones, la majoria amics i familiars, ens escoltava amb interès forçat, i aplaudia després de la intervenció de cadascú, sense deixar gaire clar si aquells versots els havien satisfet o els havien deixat més aviat freds.

I de cop, et vaig veure. Duies un ram de flors a la mà i els cabells recollits en una cua de cavall. Vas alentir el pas per escoltar-me. No et vaig saber detectar cap gest, ni d'aprovació ni de contrarietat. Quan vaig acabar el poema que estava recitant, vas reprendre el pas fins a perdre't entre les illes de nínxols, després vaig saber que en direcció a la tomba de l'àvia, que just aquell dia hauria fet vuitanta anys.

Quan es va acabar el recital, sorgida qui sap d'on, em pesa vés a saber per quina força oculta, tornaves a ser allà. Te'm vaig acostar.

—Tanatori i cementiri. Crec que la nostra relació comença una mica morta.

Et va fer gràcia el meu atreviment, allò de titllar una coneixença de tres frases com a «relació», i em vas seguir el joc. Perquè només era un joc. Oi? Només era un joc que va acabar durant anys, qui sap si per a tota l'eternitat, un joc sense normes escrites on era massa fàcil fer trampes o estripar la baralla a mitja partida.

Un joc, i aleshores encara ho ignoràvem, que aniria molt més enllà del llit.

*

Eldar, quan et vaig parlar de la Clàudia i de la nostra conversa allargassada fins al llit, em vas escoltar amb aquella pau que sempre

traspues. Et vaig confessar que sentia una estranya atracció pels silencis claudians i per la foscor brillant dels seus ulls que s'ho miren tot amb passió. T'hauria parlat de com ens havíem entès a l'hora del sexe, de com sense paraules havia sabut exactament el que volia ella, de com havia interpretat els meus gemecs per evocar-me un orgasme rotund, però aquests temes, amb tu, germà d'una altra mare, només els tocàvem tangencialment, i em vaig limitar a confessar-te que, rere les robes amples que vestia el meu nou amor, s'hi amagava un cos esvelt.

—Es diu Clàudia... què vols? Totes les Clàudies estan bones —va ser la teva conclusió.

I vam demanar una nova ronda de cerveses.

—Per cert, seré pare.

I jo, Eldar, que et veia com un bala perduda, no vaig saber què contestar-te. No havies estat mai de relacions llargues, sempre cap aquí i cap allà, músic amb un do natural, artista amb totes les de la llei, arrauxat amb un punt contemplatiu, lent de reflexos, però vital, molt vital, el primer de trobar qualsevol excusa per agafar el cotxe i marxar a passar el cap de setmana a l'altra punta del país, de concerts, amb tot un estol de noies disposades a acabar la nit amb tu, sense compromís, sense expectatives d'anar més enllà, perquè tu els ho deixaves clar de seguida, que ets una ànima lliure, un tastaolletes, que no creus en l'amor romàntic, que el poeta és aquest paio d'aquí —i m'assenyalaves a mi—. Tu, Eldar, company de viatge des del primer dia de l'institut, un dilluns rúfol en una aula grisa, capaç d'aprovar amb un esforç mínim, capficat en els teus projectes musicals, disposat a canviar de pis cada any, com si no et fes muntanya un nou trasllat perquè en el fons no t'emportaves mai res de les velles cases, únicament el matalàs, l'ordinador portàtil i una capseta misteriosa, que, només molt temps després, he sabut què contenia.

Tu, aquest Eldar que ja no era aquell Eldar, series pare. I jo vaig saber que em feia gran i que em calia reubicar-me en el món de les persones que creixen, d'acceptar que el Peter Pan va acabar amb cabells blancs i panxa cervesera.

I se'm va escapar un «hòstia, felicitats!» com hauria pogut et-zibar-te un «em sap molt greu, tio!».

*

Em sabia greu no haver-vos posat encara l'un davant de l'altra. Vaig trigar un parell de setmanes a presentar-vos, malgrat que ja us havíeu vist al tanatori. Abans, Clàudia, et volia gaudir per a mi tot sol. Quedàvem als vespres, quan tots dos ja havíem plegat de la feina, i buscàvem bars allunyats del centre. Tu prenies te i jo cervesa, i ens explicàvem el camí que ens havia dut fins allà: les altres parelles, els viatges que encara no havíem fet, les aventures de la primera joventut, els somnis. Tu sempre em confessaves que voldries voltar món, conèixer cultures exòtiques, sentir-te lliure i plena. Jo et replicava que tot això, amb una mica d'imaginació, era a la literatura, i que a mi ja m'anava bé una vida ordenada i rutinària.

—Ets un conformista.

Potser sí. Potser ho sóc —o ho era—, potser són tantes renúncies, el que m'ha dut fins aquí, però tu no anaves gaire més enllà de les paraules. De fet, treballaves a la floristeria de deu a quarts de dues i de quarts de cinc a quarts de nou, de dilluns a divendres, i els dissabtes al matí. Volies voltar món però no sorties de Sabadell i et dedicaves a fer rams per commemorar jubilacions o perquè matrimonis avorridíssims es feliciteassin els aniversaris. Jo em refugiava en els poemes i tu en les plantes. Estàvem empatats.

I malgrat això, em trobaves conformista i tu et pensaves aventurera.

—Jo escric. Voler escriure no és conformar-se, no trobes?

No ho trobaves. Si fos ambiciós escriuria novel·les, em deies, i no pas poemes, que són un art mort, d'autoconsum, de capelletes, de quatre matats que fan l'impossible per mantenir una barraqueta amenaçada de desnonament. Si em dediqués a les novel·les guanyaria calés, podríem viatjar junts, descobrir paisatges ignots, i tu faries melmelades i les vendries als mercats, i fotografies, moltes fotografies, i tindries milers de seguidors a l'instagram. Perquè un novel·lista treballa amb la veritat, i per trobar la veritat s'ha de voltar, no et pots quedar clausurat en una ciutat postindustrial silenciada per la gran Barcelona. Em pretenies convèncer.

Tenies teories per a tot. I unes ganes de viure que m'aclaparaven i m'enlluernaven. Això és el que va fer enamorar-me perdudament de tu. Després del te i la cervesa ens n'anàvem a casa meva, i eren dies de molta luxúria, perquè la carn era nova i el desig batejava amb ímpetu, i queien els botons i les arracades, i s'alçava una torre que no era d'ivori.

Ens adormíem abraçats.

*

No dormia, no somiava, era del tot cert, palpable, realitat. Vosaltres dos en una mateixa taula. M'ho havia imaginat unes quantes vegades i finalment us tenia allà, confrontats, com un duel de l'oest però sense pistoles ni boles de pols a l'horitzó. No sé què esperava, suposo que els vostres vistiplaus mutus.

Vam anar a fer unes tapes a la Barceloneta, anònims entre guiris low-cost, i vam actuar com si allò no fos una presentació oficial, intentant obviar aquelles preguntes que es fan quan es coneix algú i passant, directament, a parlar de la nostra quotidianitat, de la crisi, dels darrers desnonaments, de

la desorientació de la societat i del fill de l'Eldar, que ja estava de camí i naixeria al novembre. Va ser una vetllada agradable regada amb vi fresc i anàlisis indissimulades Eldar versus Clàudia, Clàudia versus Eldar, amb jo allà al mig, temorós del judici final.

No us vau caure bé, però tots dos em vau venir a dir —a soles, en el temps de la postcita— que conviuríeu en harmonia, que no volíeu ser cap entrebanc, que m'ho posaríeu fàcil. Que si jo estava bé amb la Clàudia, encara que visqués més en un futur de floretes i utopies, ja et semblava bé. Que si l'Eldar era el meu amic, encara que fos massa terrenal i pragmàtic, tu no hi posaries pegues.

No era ben bé allò, el que jo havia somiat. Després de molts anys sense ningú amb certa continuïtat, ara que t'havia trobat, Clàudia, imaginava fer allò que fan totes les parelles estables quan conviuen amb altres pseudomatrímónis: quedar per anar a passar caps de setmana junts, parlar de robots de cuina, d'electrodomèstics que els fan la vida més fàcil, fer plans per les vacances d'estiu, posar-se més o menys d'acord a l'hora de tenir canalla, perquè així creixeran entre amiguets —cal dir-ho amb el diminutiu—, i decidiran a quina llar d'infants van i etcètera, etcètera. Potser també ho podríem fer, però no seria el mateix, si vosaltres dos no us fèieu el pes.

Fos com fos, vam deixar l'Eldar a casa i tu vas voler venir a dormir al pis. No vam parlar gaire: em vas enclastar contra la paret del rebedor i allà mateix vam copular una bona estona com dos animals qualssevol.

*

La irracionalitat se'ns acabava quan sortíem del sexe. Aleshores passàvem a ser dues persones raonables que consensuaven

les decisions metòdicament, amb debats asserenats i conclusions estudiades. Un temps després, quan ja vivíem plegats, tu et vas erigir en l'encarregada de gestionar l'economia familiar en aquells éxcel tan pulcres que incloïen despeses i entrades, amb la possibilitat d'afegir-hi anotacions per tenir en compte a l'hora de valorar si havien estat compres impulsives o del tot necessàries. I per si l'éxcel quedés curt, també hi havia aquella llibreteta amb una fotografia de la torre Eiffel a la portada, que utilitzaves per anotar-t'ho tot ben anotadet.

Però abans de l'arribada de l'éxcel, va haver-hi l'època en què comparties amb la Mar i l'Ona aquella casota encrostonada, sense calefacció, plena de cartells de manifestacions i portes que no acabaven d'ajustar bé. Era prop de l'estació Sud de la Renfe i et quedava una mica lluny de la feina. Jo tenia un pis llogat al centre de Sabadell, tres habitacions, balcó, dos lavabos. No va caldre discutir gaire: vindries a viure amb mi, li donariem alguns tocs perquè te'l sentissis també una mica teu, posariem plantes al menjador, per exemple, i avall.

I vam començar a conviure, sense estridències. Va ser un setembre plàcid, una tardor dolça. Ens enteníem. Ens distribuïem les tasques: tu anaves a comprar, jo cuinava, tu rentaves plats, jo passava l'aspiradora i treia la pols, tu t'encarregaves de la pape-rassa, jo feia els lavabos. I vam anar instaurant una sèrie de rutines que s'assemblaven a la felicitat: mirar una sèrie els dime-cres al vespre, sortir a córrer junts els diumenges al matí, menjar pizza els divendres, i coses així.

La nostra relació va deixar de ser nostra i va passar a ser de la comunitat. Ens havíem socialitzat com a parella, ja era un fet. Els pares, quan em trucaven per telèfon, em donaven records per a tu; a la feina, quan explicava que havia anat al teatre, utilitzava el «nosaltres», i tothom ja sabia que això incloïa el Lluïl i la Clàudia; les teves amigues, si volien fer alguna escapada a esquiar, et pre-

guntaven per què jo no venia. Érem un pack social. Érem el que tocava que fóssim.

*

I aleshores, aquell dia a Alacant, el que tocava era que pleguéssim veles. Que m'abandonessis. Que m'exposessis una sèrie d'arguments que havies anat sospesant des de feia temps, que em parlessis de guspíres que ja no eren guspíres, d'un delit que cada cop era menys delit, d'espai propi, de projectes personals, d'horitzons nous i altres expressions de la literatura de les separacions de parella. I a mi em tocava encaixar-ho, dir-te que ho entenia, que jo t'estimava lliure i feliç, i que si això era el que et convenia per a ser-ho, ves què hi farem, que endavant les atxes, mentre pensava exactament el contrari.

Lliure i feliç. Llibertat i felicitat. Putos conceptes.

I tocava abraçar-nos, i plorar, i tornar a fer voltes sobre el tema. I «quant temps fa que ho penses, tot això?». I «ja no m'estimes?». I «no ho sé». I «sí, és clar que t'estimo».

—No hi ha ningú més?

—No.

Mentides piadoses, al capdavant.

Vam tornar a l'hotel caminant sense tocar-nos, i ja no em vas agafar la mà perquè t'encerclés la cintura ni em vas aturar com solies quan anava a travessar un carrer amb el semàfor en vermell. I hi va haver un silenci de penya-segat que eixordava i unes passes de gegant lentíssimes.

—Va, no et posis trist.

Em vaig mossegar el llavi inferior i no vaig contestar. I vaig continuar caminant com si arribar a l'hotel fos vèncer alguna cosa, com si un cop allà tot allò es pogués convertir en un miratge estúpid, i tu em tornessis a desitjar, i jo et perdonés aquella brometa,

i tots dos ens poguéssim perdre entre els llençols, i inventar-nos una nova dansa de cossos feliços. Però no.

Un cop a l'habitació, les claus del cotxe em van picar l'ullet des de la tauleta de nit. Les vaig agafar i te les vaig allargar.

—Vés-te'n. —El to va ser d'una neutralitat que feia basarda.

Al cap d'uns dies em vaig penedir d'aquell gest, perquè el vaig trobar immadur, molt poc propi de mi. De nosaltres. Però em va sortir així. Una glopada de ràbia em va pujar gola amunt i em vaig sentir a mi mateix murmurant «vés-te'n» i donant-te les claus del cotxe.

Vas posar-hi pegues, vas procurar ser comprensiva, vas dir-me que podíem pujar tots dos junts, que ja teníem una edat i que no calia convertir-ho en un drama, que així faríem torns a l'hora de conduir i que seria més còmode.

—Ja m'espavilaré. Vés-te'n.

Vas acotar el cap, vas agafar la bossa, les claus i el raspall de dents del lavabo, em vas demanar que estigués bé, que em cuidés, em vas prometre que em trucaries quan arribessis a Sabadell, i vas marxar.

Jo vaig empassar-me saliva.

*

Alacant va tornar-se hostil just quan vas ser fora, com una saliva espessa que no va gola avall per molt que ho intentis. Després de la dutxa vaig sortir a passejar-hi per si era capaç de comprendre alguna cosa, per si em veia amb forces de reconstruir una vida que, poques hores abans, em semblava ben encarrilada —als 31 anys toca tenir la vida encarrilada—; i no ho vaig aconseguir. Sentia com si el món passés molt lluny d'allà on era jo, com si se'm desmuntés un castell de cartes, que no era més que un Clàudia-Llull com a conjunt. I just en aquells instants, una ventada gèlida sorgida no se sabia d'on, quan els auguris eren de calma i bon temps, m'espetegava als morros i ho

llençava tot per terra sense opció de reconstrucció. Se'm desmuntava el trencaclosques que feliçment havia —haviem— construït.

L'endemà al matí, molt d'hora, ple de lleganyes i malsons, vaig trucar-te, Eldar. Suposo que ho deus tenir present, perquè va ser el primer cop que em vas sentir plorar. Tants anys sent amics, tantes festes, tantes borratxeres, tantes riallades, i mai, mai abans no m'havies sentit plorar. Vas aguantar el tipus força bé, però va ser una trucada curta perquè estaves amb l'Oriole a coll. Et vaig sentir lluny, diria que va ser la primera i única vegada que t'he sentit distant, i amb el pas del temps fins i tot ho he pogut entendre. Però allò encara em va conduir a una solitud més terrible, d'aquella que et punxa al pit, que et fa mal físic, d'aquella que et ressona pel cervell. I llavors et preguntes on és tothom, on s'han ficat els amics, i potser hi són, però no goses picar cap porta, perquè no sabries pas per on començar, o perquè no voldries molestar, o perquè ets un covard, simplement. Jo l'únic timbre que tenia ganes de prémer era el teu, Eldar, i potser no t'hauria explicat gaire res, potser n'hauria tingut prou plorant aferrat al mòbil, i tu, a l'altra banda, en un silenci de «sóc aquí i sempre hi seré».

La nit anterior vaig entrar a antres desconeguts, i vaig ser un poeta tòpic, melodramàtic, i vaig seure sol a la barra, i vaig beure més del compte, i vaig escriure coses en un tovalló de paper, coses que no em passaven ben bé del tot, però que imaginava que molt aviat em podrien passar.

Era un abatiment com els d'abans, de molt abans, d'abans de començar la universitat, quan encara no em prenia 20 mil·ligrams de paroxetina a l'hora d'anar a dormir, quan em sentia sol i no sabia demanar auxili.

*

La solitud és tornar de viatge
i que ningú t'espera.

Trobar la casa coberta de pols
i amb olor de tancat.

Obrir finestres i que entrin fantasmes
de melangia borda.

Untar la pell de paraules no dites:
silenci mastegat.

La solitud és saludar el vell ficus
com un company etern.

És un telèfon mut, l'ordinador
que ja no et vol dir res.

Desfer maletes, posar rentadores,
descarregar les fotos.

Una dutxa i estar-s'hi dos mil segles:
saber que tot és sec.

La solitud és encarar-te al buit
gèlid de la nevera.

Adonar-se que no t'han enyorat
ni els cucs de l'enciam.

Sopar qualsevol cosa, mig fer zàping,
anar del sofà al llit.

Deixar que el semen s'assequi a la panxa:
vençut sense combat.

I somiar
una abraçada a l'aeroport.

*

Enyoro aquelles nostres primeres abraçades, Clàudia. Enyoro tantes coses. Vam tenir moments molt bons, tu i jo. Els caps de setmana que ens regalàvem a la casa que la teva família té a Prada de Conflent eren el nostre oasi. Si era hivern, ens arraulíem davant de la llar de foc. A l'estiu, fèiem vida al jardí. Allà ens imaginàvem el món sense les intromissions de les rutines diàries. Ens dèiem que ens estimàvem i ens pensàvem indestructibles. L'amor de dos és una fortalesa quan no hi ha ningú més: és la zona segura. No existeixen amenaces ni interferències, la gelosia no ensenya la poteta, el temps i els cossos són una exclusivitat que trobàvem ran la llar de foc, sovint en silenci, però era aquell silenci confortable, aquell silenci que no cal omplir perquè ja és ple de tot. Crepitaven els troncs, hi havia brasa, les guspines ens saludaven amb rialles entremaliades. Teníem les mans calentes i les galtes enrogides.

A Prada vaig compilar una sèrie de poemes que tenia escrits, i recordo com si fos ara l'estona llarguíssima que vas destinar a llegir-te'ls, només perquè sabies que allò era el que jo necessitava, perquè a tu, la poesia, mai no t'ha cridat l'atenció. T'observava i estaves preciosa, concentrada, llegint, movent suaument els llavis sense ni ser-ne conscient. I jo, neguitós, esperava el veredict.

—M'agrada —va ser la teva primera conclusió.

—I?

—Llull, és que a mi, la poesia... bé, que ja saps que jo no hi entenc. Vull dir que o m'agrada o no m'agrada, i això que he llegit m'ha agradat. Però no esperis que et faci una anàlisi, o que hi trobi referents o que... Ja saps com sóc, oi? —Et mirava i endevinaves

que em calia alguna cosa més.— No sé, tio, és que a mi, la poesia... hi ha algunes frases que m'han emocionat, hi ha algunes coses que no he entès... però segur que si les has escrit és que volen dir alguna cosa... Pregunta'm per les plantes, a mi, però no sé, és que a mi, la poesia...

Sabies que allò em deixava insatisfet i després te'm vas apropar i em vas agafar fort per les galtes i em vas regalar petons sorollosos per tota la cara. «Ai, el meu poeta, que n'és, de guapo!» I ja era prou recompensa saber-me el teu poeta, saber que no en llegies cap altre, que a tu les novel·les, mira, encara, però els poemes...

«És que a mi, la poesia...»: ho havies repetit tres cops i ho vaig trobar un títol escaient. I així el vaig presentar al premi aquell per a poetes inèdits, i així, tal qual, me'l van publicar, després que el jurat en valorés l'autenticitat, la contundència dels versos, la frescor dels temes, i l'enllaç subtil amb la tradició sorneguera de certa lírica trobadoresca. Ja saps, aquella metaliteratura per a parlar de llibres que, és prou sabut, no passaran a la Història per cap banda, però que, almenys a mi, em va ajudar per a agafar embranzida, per a creure que podia escriure i que allò de fer versos tenia un sentit. I aquella frase que tu havies deixat anar per triplicat després de llegir el poemari va quedar immortalitzada: «És que a mi, la poesia...».

Perquè la poesia és camí, també.

I des de llavors, quan tu em comentaves coses de plantes i adobs, jo et picava amb un «és que a mi, la jardineria...», i tu feies com que t'enfadaves, i érem una parella alegre que tenia bromes internes.

D'una d'aquestes estades a Prada va sortir la idea d'anar a Alacant, mira, per fer una escapada, per conèixer un lloc nou. No sé, per fer alguna cosa. Hi podríem anar després de l'estiu. A l'octubre, que allà encara hi farà bon temps.

I sí, hi vam anar, i era octubre. Octubre de l'any 2011 després de Nostre Senyor Jesucrist. I vam recórrer l'AP-7 avall, amb una